

Dan Diaconu: Pericolele Asiei

🕒 Acum 10 minute 👁 14 Vizualizari 📖 6 Timp de citire

Ieri am prezentat 'Proiectul 10.000' având în cap două scopuri. Primul a fost – în mod evident – acela de a le arăta oamenilor realitatea ascunsă a Chinei, ceea ce media occidentală nu vrea să arate. Propaganda are un singur refren care începe să sune din ce în ce mai hârâit: „China e o dictatură coruptă în care oamenii mor de foame și de dor de democrație”. Cel de-al doilea motiv a fost unul mai puțin evident, dar căruia îi voi dedica articolul de azi.

Absolut tot ceea ce ați citit în articolul de ieri este cât se poate de real. De asemenea, evoluția Chinei este una de-a dreptul fabuloasă. Sunt tot felul de idioți analfabeți care critică rezultatele economice ale Chinei de pe poziții absolut cretine: ba că PIB-ul per capita nu ar arăta bine, ba că imobiliarele de acolo sunt un dezastru, ba că democrația și alte aberații de natură occidentală. De fiecare dată ajung să le explic celor cu care mai împart câte un pahar de vorbă că toate aceste critici occidentale sunt de o prostie fenomenală deoarece China nu e condusă după indicatori economici occidentali, ci după strategii clare care au mereu un început și un final cert.

Toată lumea ar trebui să înțeleagă că acolo s-a pornit de la probleme grave, de la oameni care realmente mureau de foame. Când fiecărui chinez i s-a putut asigura câte un bol de orez pe zi s-a considerat o victorie importantă a politicii de acolo. Comparați situația de azi cu realitatea pe care v-am prezentat-o și o să înțelegeți că progresul Chinei e fabulos.

O altă realitate este aceea că chinezii nu mor după democrație și că sistemul lor – chiar dacă acum i se spune comunist – este același sistem care funcționează încă de la legendarul început al națiunii. Am spus-o de mai multe ori: fiecare națiune are un sistem adaptat sieși, în care performează. Chinezii performează în sistemul actual deoarece este același sistem în care trăiesc de milenii. În plus, acum, sistemul este ajutat teribil de avansul din IT, astfel încât mașinăria socială chineză rulează ca unsă.

Nu trebuie să înțelegeți de aici că impunerea unui sistem – care în cazul chinezilor este cel al împăratului inaccesibil – este suficientă pentru triumful unui popor. În niciun caz, doar cunoaștem cum a fost învins Imperiul Celest de mizerabilii europeni. Sistemul tradițional de putere trebuie să funcționeze eficient și, de asemenea, trebuie să fie în ritmul vremurilor. Când Imperiul Celest a fost înfrânt trăia în urma vremurilor, iar asta a dat un avantaj incredibil invadatorilor. Acum însă China nu doar că este condusă ultra-eficient, dar mai trăiește și deasupra vremurilor, iar asta trebuie să ne facă să înțelegem că joacă în ritmul timpurilor, fiind capabilă să înfrângă orice adversar care i s-ar opune.

Partea cea mai idioată constă în confuzia unora, care au impresia că prin copierea sistemului se va obține eficiența la care au ajuns chinezii. Ipoteza e falsă, am văzut-o pe vremea în care iconoclaștii au schimbat o componentă esențială a imperiului crezând că astfel îi vor învinge pe musulmani. În final, destinul implacabil i-a lovit, iar Bizanțul, iată, încă se află sub ocupația musulmanilor. Acum, la o distanță care se măsoară în milenii, ne dăm seama de eroare și știm că nu iconoclasmul rezolva ceva. Așa cum nici înfrângerea iconoclaștilor n-a rezolvat problema revenirii Imperiului.

Ceea ce vedem acum este tentativa absolut tembelă a unora de a copia sistemul chinezesc și de a-l implementa în centrul lumii occidentale. N-am nicio îndoială că se va reuși asta, dar la fel de sigur sunt că istoria o va consemna ca pe o greșeală enormă care va îngropa definitiv civilizația occidentală. Așa cum acum unii dintre noi când merg la Constantinopol (sau prin alte zone ale fostului Imperiu) căutăm disperăți semnele rămase ale fostei civilizații creștine, la fel o minoritate din viitor va căuta cu disperare fostele urme ale civilizației occidentale.

De fapt de unde a început totul? Din disperarea elitelor occidentale de a-și păstra puterea. Mulți îl înjură pe Kalergi pentru proiectul său de metisare a Occidentului, uitând că acel personaj dubios a fost doar executantul, cel care-a dat o „posibilă soluție”, răspunzând comenzii primite. De ce dorea Kalergi metisarea Europei? Pentru a o transforma într-o societate colectivă, de tipul celor asiatice, în care individualitatea nu există decât ca parte a unui întreg. E limpede pentru orice idiot că printr-o inginerie socială nu vei obține un rezultat mai bun decât ceea ce ai obținut printr-un proces de milenii, șlefuit de un număr imens de generații succesive care-au împărțit același destin. Kalergi și-a imaginat că printr-un amestec se va obține „omul perfect” pentru noua societate: docil, cu origini incerte, optimizat pentru muncă și fără idealuri. Ce s-a obținut? În principal rezultatul e vizibil limpede în tot Occidentul. Sub nicio formă nu vedeți „oameni uniformi” negro-caucaziano-asiatici, ci insule care se separă de societate și care sunt unite de o ură față de societatea care i-a „adoptat”. În loc să se unească, să se combine între ele, rasele își conservă „puritatea”. Și chiar dacă se combină, rezultatul este un copil ai căror urmași trec într-una dintre tabere, mai radicalizat decât oricare dintre strămoșii săi.

Culmea, în ciuda faptului că Europa și SUA sunt terminate, idiții de la vârf continuă proiectul de „transplant asiatic” ca și cum s-ar fi obținut omul perfect din punctul or de vedere. Comunist-izarea Occidentului se petrece sub ochii noștri în condițiile în care centrul real de putere este acum reprezentat din ce în ce mai mult de periferie. Periferie care tace deoarece este singura care profită, dar care oricum nu are simțurile de prădător adormite. Ce vom vedea e absolut previzibil: în timp ce-n SUA lupta de putere pentru „moștenirea” țării se va da între negri și hispanici, în Europa transferul va fi mult mai facil către zona musulmană. Așa cum Constantinopolul a căzut sub turbanul turcesc, la fel Europa va cădea sub conducerea musulmană, într-o revanșă de toată frumusețea a lumii musulmane, ostracizate până acum de Occident.

Iată pericolele Asiei pe care le vedem acum. Se petrec, sunt vizibile și – o spun cu părere de rău – destinul nostru e deja parafat. Imbecilitatea centrilor occidentali de putere va face ca întreaga construcție occidentală să pice precum un castel de nisip. Văzând diferențele de dinamică Asiatico-Occidentale putem să ne dăm limpede seama că e o luptă inegală între un bătrânel amărât și un tânăr plin de energie care e susținut de vigoarea tinereții sale.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

Despre autor

editor